Łowiectwo Opolszczyzny zawdzięcza swój charakter między innymi bardzo korzystnym warunkom środowiskowym, geograficznym i klimatycznym. Opolska organizacja łowiecka, gospodarując na ponad jednej trzeciej obszaru makroregionu południowo-zachodniego, poszczycić
się może jednymi z najzasobniejszych łowisk w Polsce. Długi okres wegetacji roślin (średnio 220 dni) i krotki czas zalegania pokrywy śnieżnej podczas stosunkowo łagodnych zim sprawiają, że populacje gatunków łownych są w bardzo dobrej kondycji, należąc do najliczniejszych w kraju. Na przełomie lat 50. i 60. ub. wieku w drodze odłowu przesiedlono na tereny położone w centralnej i wschodniej Polsce osobniki z tutejszych populacji jeleni, danieli i dzików. Obecne stany zinwentaryzowanej zwierzyny łownej grubej przedstawiają się następująco: 7049 jeleni, 779 danieli, 25 484 sarny, 31 muflonów, 7443 dziki.

Opolszczyzna to nie tylko kraina o dużej zasobności łowisk, ale także wielu osobliwości przyrodniczych. Jedna z nich jest Góra Ew. Anny o wysokości 400 m n.p.m., której szczyt tworzy stożek wulkaniczny. Ciekawy charakter

opolskiej przyrodzie nadają m.in. drzewa. Opracowania dendrologiczne podaja, że w województwie opolskim rośnie największa w kraju liczba starych drzew, które w większości są pomnikami przyrody i reprezentują 30 następujących gatunków: lipa drobnolistna (1225 drzew), dąb szypułkowy (913 drzew), brzoza brodawkowata (201 drzew), buk pospolity (56 drzew), cis pospolity (27 drzew), sosna zwyczajna (19 drzew), wiąz szypułkowy (15 drzew), modrzew europejski (12 drzew), dąb czerwony (11 drzew), jesion wyniosły (10 drzew), jarząb brekinia (8 drzew), miłorząb dwuklapowy (8 drzew), robinia akacjowa (7 drzew), lipa szerokolistna (5 drzew), topola biała (5 drzew), grab pospolity (4 drzewa),klon jawor (4 drzewa), świerk pospolity (4 drzewa), dąb bezszypułkowy (3 drzewa), jodła pospolita (2 drzewa), platan klonolistny (2 drzewa), sosna wejmutka (2 drzewa), topola czarna (2 drzewa), żywotnik olbrzymi (1 drzewo). Do pomników przyrody należą również obiekty przyrody nieożywionej, w tym leje krasowe, groty oraz pojedyncze głazy i wychodnie wapieni. Na Opolszczyźnie najcenniejsze obszary przyrodnicze zakwalifikowano m.in. do parków krajobrazowych, obszarów chronionego krajobrazu, rezerwatów przyrody, zespołów przyrodniczo-krajobrazowych i użytków ekologicznych. Parki krajobrazowe, obok parków narodowych i obszarów chronionego krajobrazu, są jedna z form wielkoprzestrzennego systemu ochrony przyrody. Powołuje się je jako lokalną formę ochrony ze względu na skupienie dużych wartości przyrodniczych, historycznych i kulturowych, a także krajobrazowych, w celu ich zachowania i upowszechniania w warunkach racjonalnego i zrównoważonego gospodarowania. Parki krajobrazowe mają również duże znaczenie dla Ochrony bioróżnorodności i zasobów genowych roślin i zwierząt. Ich rola sprowadza się do ochrony przyrody, wartości kulturowych, turystycznych, wypoczynkowych oraz edukacyjnych i wychowawczych. Wartości krajobrazu wynikają bezpośrednio i są uzależnione od bogactwa przyrodniczego i naturalnie ukształtowanej rzeźby terenu. W województwie opolskim utworzono trzy parki krajobrazowe: Park Krajobrazowy „Góra Ew. Anny", Park Krajobrazowy „Góry Opawskie" i Stobrawski Park Krajobrazowy. Obszary chronionego krajobrazu powołuje się w celu zachowania wyróżniających się krajobrazowo terenowo różnych typach ekosystemów. Zwyczajowo przyjęte jest, że obszar ten obejmuje teren większy od parku krajobrazowego, o krajobrazie charakterystycznym dla danego regionu. Uwarunkowania prawne dotyczące obszarów chronionego krajobrazu powinny zapewnić ochronę przed uciążliwościami przemysłowymi i komunikacyjnymi, z jednoczesnym wykorzystaniem tych obszarów dla celów agro- i ekoturystyki oraz produkcji zdrowej żywności. Na Opolszczyźnie wyodrębniono 7 obszarów chronionego krajobrazu: Lasy Stobrawsko-Turawskie, Bory Niemodlińskie, Rejon Jezior Otmuchowskiego i Nyskiego, Łęg Zdzieszowicki, Las Głubczycki, Rejon Wronina-Maciowakrzy, Rejon Mokre-Lewice. łącznie obszary te zajmują 29,56% powierzchni województwa opolskiego.
Rezerwaty przyrody to obszary obejmujące ekosystemy zachowane w stanie naturalnym lub mało zmienionym, stanowiska rzadkich gatunków roślin i zwierząt lub elementy przyrody nieożywionej mające istotną wartość ze względów naukowych, dydaktycznych, kulturowych bądź krajobrazowych. Obecnie na Opolszczyźnie jest 53 utworzonych i proponowanych rezerwatów przyrody.
Zespoły przyrodniczo-krajobrazowe wyznacza się w celu ochrony wyjątkowo cennych walorów krajobrazu naturalnego i kulturowego, dla zachowania jego wartości estetycznych. Pod względem reżimów ochronnych zespoły przyrodniczo-krajobrazowe zbliżone są do obszarów chronionego krajobrazu, choć chronią tereny o nieco wyższych walorach.
Użytkami ekologicznymi nazywa się tereny zasługujących na ochronę pozostałości ekosystemów, które mają znaczenie dla zachowania unikatowych zasobów genowych i typów środowisk, jak naturalne zbiorniki wodne, śródpolne i śródleśne „oczka wodne", bagna, torfowiska, skarpy, wydmy, starorzecza, wychodnie skalne, kamieńce, płaty nieużytkowanej roślinności, kępy drzew oraz krzewów itp. Użytki ekologiczne odgrywają bardzo ważną rolę w krajobrazie, a szczególnie w krajobrazie rolniczym, o czym możemy przekonać się na Opolszczyźnie. Bardzo wysoka kultura agrotechniczna z wysoce wyspecjalizowanym sprzętem rolniczym pracującym w znacznej większości gospodarstw rolnych wielkopowierzchniowych sprawiły, że od kilku lat miejscowi myśliwi, podobnie jak myśliwi w całej Polsce, obserwowali likwidowanie przez rolników śródpolnych kęp drzew i krzewów. Tworzenie użytków ekologicznych zapoczątkowało powrót rolników do pozostawiania kęp zadrzewieniowych i remiz śródpolnych jako schronienia dla zwierzyny drobnej, co przyczynia się do odbudowy jej populacji na Opolszczyźnie.

Łowiectwo na Opolszczyźnie od momentu powstania

Po II wojnie światowej łowiectwo na Opolszczyźnie zaczęło swoją historię już w październiku 1945 roku, kiedy zostały założone pierwsze koła łowieckie. W Opolu 20 lipca 1946 roku zarejestrowane zostało jako pierwsze w regionie Koło Łowieckie „Hubertus" Opole. W 1946 roku powołano do życia Śląsko-Dąbrowską Wojewódzką Radę Łowiecką z siedzibą w Bytomiu, która swym zasięgiem obejmowała obszar Opolszczyzny, poza powiatami Brzeg i Namysłów, podległymi Dolnośląskiej Wojewódzkiej Radzie Łowieckiej z siedzibą do 1948 roku w Jeleniej Górze. W 1948 roku, który był rokiem jubileuszu 25-lecia PZŁ, mianowano pierwszych łowczych powiatowych, tworząc terenowe ogniwa związku – powiatowe rady łowieckie. Z funkcjonowaniem powiatowych rad łowieckich rozpoczyna się okres ujmowania w ramy organizacyjne coraz liczniejszej rzeszy myśliwych, polujących na zasadach obowiązujących jeszcze przepisów przedwojennych. W składzie ówczesnych rad spotyka się

nazwiska osób, które następnie przez wiele lat stanowiły aktyw do szczebla krajowego włącznie, jak Stanisław Cenkier, Józef Adamczyk, Tadeusz Suchanowski, Jerzy Josse, Stanisław Madeyski, Bolesław Strzelecki, Józef Słupianek i inni.
W maju 1951 roku zwołane zostało I Walne Wojewódzkie Zebranie Polskiego Związku Łowieckiego, na którym delegaci kół wybrali pierwszą Wojewódzką Radę Łowiecką.

Popularyzacja łowiectwa

Od momentu utworzenia opolskiej organizacji łowieckiej w latach 50. XX wieku jest ona znakomitym przykładem współdziałania łowiectwa z innymi dziedzinami życia publicznego i społecznego. Myśliwi Opolszczyzny znakomicie reprezentują swoją krainę łowiecka we władzach zrzeszenia. Koleżanki i Koledzy myśliwi, których jest obecnie na Opolszczyźnie 3296, z czego 3050 zrzeszonych w 72 kołach łowieckich, angażują swe siły i pomysły w organizację wielu przedsięwzięć, dzięki którym opolskie łowiectwo postrzegane jest jako nieodłączny element funkcjonowania regionu nie tylko w sensie administracyjnym, ale również kulturowym, społecznym oraz przyrodniczym. Prężnie działające łowiectwo na Opolszczyźnie potrafiło zjednać sobie wielu sympatyków i przez liczne działania popularyzatorskie i charytatywne zyskało szeroką akceptację społeczną i cieszy się uznaniem regionalnych władz samorządowych oraz państwowych.
Szeroka współpraca myśliwych z młodzieżą szkolną, instytucjami, firmami i osobami prywatnymi przyczyniła się do tego, że podczas wielu organizowanych przez PZŁ w Opolu wydarzeń licznie obecni są nie tylko myśliwi i ich rodziny, ale także osoby nie związane z łowiectwem, które niejednokrotnie po raz pierwszy doświadczają spotkania z tą dziedziną. Przykładem są tu między innymi pielgrzymki myśliwych Opolszczyzny i Górnego Śląska na Górę Świętej Anny, gdzie w ok. 3 listopada, czyli dnia Św. Huberta – patrona myśliwych, odprawiana jest msza święta w intencji myśliwych i ich rodzin. Oprawę mszy stanowią licznie przybyłe z całej Opolszczyzny poczty sztandarowe kół łowieckich i muzyka myśliwska w wykonaniu zespołów sygnalistów myśliwskich. Po uroczystej mszy na wszystkich jej uczestników czeka gorący posiłek z kuchni polowej, który zwyczajowo przybiera posta
grochówki i serwowany jest przez gospodarzy bazyliki księży franciszkanów. Posiłkowi towarzyszy koncert muzyki myśliwskiej, tradycyjnie rozpoczynany sygnałem „Na posiłek".
Od trzech lat organizowane są „Hubertowiny Opolskie", podczas których od samego rana na terenie Opolszczyzny odbywają się polowania w kilkunastu kołach łowieckich. Myśliwi mają okazję polowania nie tylko w swoich rodzimych kołach, lecz przede wszystkim goszczą w innych łowiskach, gdzie często mają okazję zapolować na gatunki łowne nie występujące w ich obwodach łowieckich. Po polowaniach przygotowywane jest uroczyste zakończenie na terenie strzelnicy PZŁ w Opolu-Grudzicach, gdzie wszyscy uczestnicy „hubertowin" mogą zobaczyć jeden wspólny pokot ze wszystkich odbywających się w tym dniu polowań. Licznie uczestniczący w „hubertowinach" myśliwi z rodzinami oraz osoby nie związane z łowiectwem mają także okazję obserwowa
pogoń za lisem, pokaz sokolników, posłuchać muzyki myśliwskiej i spróbować specjałów kulinarnych z dziczyzny. „Hubertowiny Opolskie" na dobre wpisały się w kalendarz imprez kulturalnych na Opolszczyźnie i są dla myśliwych świętem, podczas którego wręcza się nowe sztandary kołom łowieckim, wręcza odznaczenia łowieckie myśliwym i osobom niepolującym za szczególne zasługi dla łowiectwa.
Wśród wielu przedsięwzięć o zasięgu regionalnym i krajowym popularyzujących łowiectwo na uwagę zasługują również licznie organizowane zawody strzeleckie na terenie strzelnicy PZŁ w Opolu: Puchar „ŁOWEX-u", Puchar Komisji Strzeleckiej ORŁ, Puchar Leśników (w 2004 roku XXXII Krajowe Zawody Strzeleckie Leśników), Mistrzostwa PZŁ Polski w Klasie Mistrzowskiej (2008, 2010 i 2019 rok), Okręgowe Mistrzostwa w Strzelectwie Myśliwskim, Puchar NASTA i MAKAMA, Zawody Rodzin, Puchar Opolszczyzny, Parcours Strzelecki (organizowany od 2006 roku).
Wspomnieć też należy o zasługach dla popularyzacji łowiectwa, które mają myśliwscy kynolodzy. Próby i konkursy pracy psów myśliwskich wzbudzają zwykle duże zainteresowanie nie tylko kręgów łowieckich. Ich harmonogram w ostatnich latach jest niezmienny i przedstawia się następująco: Próby Pracy Wyżłów i Psów Myśliwskich Małych Ras, Regionalny Konkurs Pracy Dzikarzy, Regionalny Konkurs Pracy Norowców, Regionalny Konkurs Pracy Tropowców (w 2001 roku odbył się Krajowy Konkurs Pracy Tropowców), Regionalny Konkurs Pracy Posokowców (w 2008 roku Krajowy Konkurs Pracy Posokowców).
Na terenie strzelnicy PZŁ w Opolu funkcjonuje ścieżka dydaktyczna przyrodniczo-łowiecka im. Jana Kuboka, która służy do edukacji przyrodniczej dzieci opolskich szkół. Otwarcie tej ścieżki dało impuls do organizowania podobnych ścieżek i izb edukacji przyrodniczo-leśnej w nadleśnictwach Opolszczyzny. Ekspozycje o tematyce łowieckiej bardzo często towarzyszą lokalnym wydarzeniom w gminach, a organizowane co parę lat regionalne wystawy łowieckie, odbywające się w większych miastach Opolszczyzny, na których prezentowane są eksponaty związane z łowiskami regionu, najciekawsze trofea oraz zbiory kolekcjonerskie i twórczość artystyczna o tematyce łowieckiej, wzbudzają duże zainteresowanie lokalnych środowisk. Wystawy te odwiedza również młodzież szkolna. Ostania odbyła się w 2005 roku w Muzeum w Nysie, jej otwarciu towarzyszyły muzyka i kuchnia myśliwska. Z okazji 85-lecia Polskiego Związku Łowieckiego zorganizowano wystawę na Zamku Piastowskim w Brzegu. W tym miejscu warto też napomknąć o wystawach prac plastycznych, konkursach

plastycznych i literackich o tematyce łowiecko-przyrodniczej dla dzieci i młodzieży, a także audycjach łowieckich w radiu i telewizji regionalnej oraz artykułach w lokalnej prasie.
Wśród działań budujących przychylność społeczną dla myśliwych Opolszczyzny należy również wymienić wspieranie finansowe przez organizacje łowieckie budowy Oddziału Dziecięcego w Wojewódzkim Centrum Medycznym w Opolu i pomoc opolskiemu Ogrodowi Zoologicznemu.

Myśliwy przyjacielem środowiska naturalnego
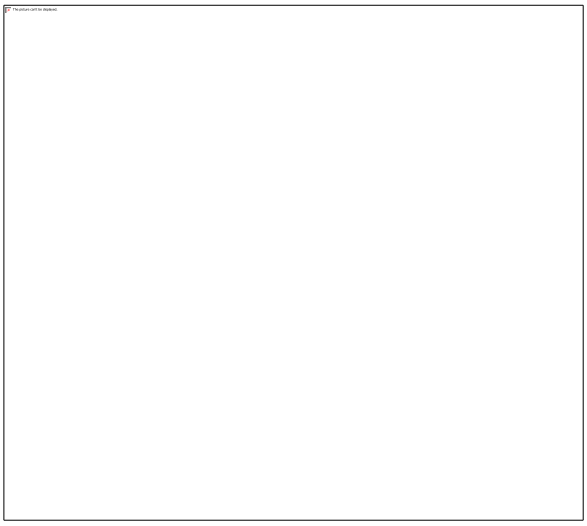
Od wielu lat znakomicie układająca się współpraca Okręgowej Rady Łowieckiej i Zarządu Okręgowego PZŁ w Opolu z Regionalną Dyrekcją Lasów Państwowych w Katowicach, Nadleśnictwami, Urzędem Marszałkowskim, samorządami i administracją państwową przyczynia się do społecznej akceptacji łowiectwa i społecznej pomocy w przedsięwzięciach na rzecz ochrony przyrody.
Zasilanie łowisk zwierzyną drobną jest możliwe dzięki temu, że jej hodowlą zajmują się głównie ośrodki PZŁ w Mosznej i Lisięcicach. Ośrodki te prowadzą wolierową hodowlę bażantów i kuropatw. W Ośrodku Hodowli Zwierzyny PZŁ w Mosznej rocznie odchowuje się ponad 4000 bażantów, ok. 60% z nich, zakupione przez koła łowieckie, trafia do łowisk, a pozostała część zostaje eksportowana.
Natomiast hodowla kuropatw, która ma na celu odbudowę pogłowia tego gatunku w naturalnym środowisku, realizowana jest w ramach programu „Kuropatwa szara”.
Wiele kół łowieckich na Opolszczyźnie prowadzi także własne hodowle wolierowe bażantów i kuropatw, wzbogacając co roku łowiska przez wypuszczenie na wolność kilku tysięcy ptaków tych gatunków.
Celem opolskich myśliwych jest także poprawa warunków bytowania zwierzyny, co osiąga się poprzez wspomniane wcześniej przywracanie śródpolnych zadrzewień, obsadzanie nieużytków, zagospodarowanie i obsadzanie terenów poprzemysłowych, likwidowanie dzikich wysypisk śmieci i zaliczane do prac gospodarczych w łowiskach tworzenie poletek żerowych i zgryzowych, pasów zaporowych oraz budowa paśników, poideł, lizawek.